

Hayat Memat Meselesi

– GürhanGürses · 28 Ocak 2013

"Bir ülkede fakirlerin bebeklerinin içeceği sütü, zenginlerin köpekleri içiyorsa o ülkede kapitalizm hâkimdir."

Ah kulpu kırık dünya kulpu sağlam dünya olmak dururken; necis dünya, nefis dünya olmak dururken!

Top tüfek maşallah, insanlar ölüyor maazallah!

Birileri zenginleşiyor acayip hızla bazıları fakirleşiyor aynı hızla!

Birileri bir şeyler uğruna savaşıyor; petrol, altın, gaz, vesaire...

Zenginlikleri için...

Silahlarını satmak için, denemek için!

Birileri ölüyor insan sayılmadıkları için!

Fakir oldukları için, seslerini çıkaramadıkları için, sömürdükleri için öldürülüyorlar.

Sen böcek olursan herkes ezer seni.

Sen kurban olursan herkes keser seni!

Birileri vuruyor din iman tanımadan, Allah'tan korkmadan; birileri ölüyor niçin öldüğünü anlamadan.

Ah insanlık! Yerde kaldın bugün.

Köpekleri bile bakımlı, tavlı, semiz insanlar görüyorum. Şampuanları dahi var, elbiseleri, yemekleri, içecekleri, tuvaletleri... Olsun hayvan haklarıdır. Savunanlar var helal olsun diyorum.

Lakin başka bir penceresine dönüyorum ülkemin.

Çocukları var insanların. Zayıf, arık, cılız... Yeşil sabun dahi bulamıyorlar, bulsalar dahi suları yok.

Yedikleri önlerinde yemedikleri arkalarında... Olsun insan hakları... Savunsunlar köpek hakları kadar insan haklarını, işte o zaman helal olsun kelime grubu bir mana kazanır.

Sürekli açlıktan ağlayan bir bebeğin bu sancısını kim dindirecek?

Kim süt verecek?

Kim insani olanın altını çizecek ve o açlığı giderecek?

Bombalar atılıyor bakıyorsunuz enkazların altında bebekler var.

Can veren çocuklar var, can vermek varken can verdiriyoruz onlara.

Medeniyet dediğimiz Akif ifadesiyle tek dişi kalmış canavar değil de nedir şimdi?

Mama isterken bomba, emzik isterken top, su isterken kimyasal silahlarla onları yok ediyoruz.

Çöpten yiyecek toplayan insanlar var ülkemde.

Sebze meyve artıklarıyla yaşamını idame ettiren!

Ekmek kırıntılarıyla açlığını bastıran, midesinin gurultunu saklamaya çalışan. Oysa siyasilerin ne de besili ne de semiz ne de tavlıdır sesleri, gurultularından değil gürültülerinden anlarız bu hallerini.

Ah açlık!

Allah'ım kimseyi açlıkla sınamasın!

"Tanrım bize bugünkü ekmeğimizi bağışla!" diye dua eden bir babanın bu feryadı bu talebi yüreğinize tesir etmiyorsa ne diyeyim?

Çöpe attığımız ekmeklere bakın o zaman.

İsraf ettiğimiz sulara...

Zıyan ettiğimiz yemeklere...

Tanrım bizi affet diyecek yüzümüz var mı acaba?

Yine de şunu ifade etmek ve insanlığın yüzünün ortasına haykırmak istiyorum:

Eğer içecek suyunuz ve yiyeceğiniz varsa- ki olmayacak bu gidişle yakın zamanda-hiçbir şeyden şikâyet etmeye hakkınız olamaz.

Ne dersiniz acaba?